

РЕШЕНИЕ

№ 5901

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **366** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на В. Р. Б. с адрес: [населено място],[жк], [улица] съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ал. 7, представлявано от адв. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6549/06.12.2022г., издадена от В. П. К., на длъжност младши автоконтрольор в 1-ва група, при 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС с табели с регистрационен [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноси.

Ответникът – младши автоконтрольор в 1-ва група, при 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се явява, не се представлява и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. зам. министърът на МВР, действащ по заместване от името на министъра на вътрешните работи въз основа на заповед № 8121з – 1496 от 06.12.2016г., на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил определени структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Сред тези структури са Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 513з - 1618 от 26.02.2018г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от заповед № 8121К - 8399 от 07.08.2019г. е назначен на длъжност младши инспектор в сектор към отдел „ПП“ на СДВР.

С обжалваната заповед № 6549/06.12.2022г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейският инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по отношение на МПС с регистрационен [рег.номер на МПС] „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети и 2 бр. регистрационни табели.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субекта на мярката е издаден АУАН с № ГА № 755124 от 06.12.2022г., с който е установено, че по данни на свидетел очевидец Б. е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] на 06.12.2022г. в [населено място] в 17.30ч. по [улица] в кв. Г., а при извършена проверка употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство в 19.23ч. на 06.12.2023г. е отчетен положителен резултат за „Амфетамин“. Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на жалбоподателя на 06.12.2022г.

В АУАН е посочено, че свидетелят очевидец, който свидетелства за това, че Б. е управлявал лек автомобил на 06.12.2022г. в 17.30 ч., е В. П. К. – издателят на заповедта за ПАМ. От преписката се установява, че един от свидетелите по акта - Д. С. - полицейски служител, в нарочна докладна до Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР сочи, че е видял на 06.12.2022г. на местото, упоменато в АУАН Б. да управлява автомобила, да го паркира до магазин и да излиза от него, като по повод на криволичещата траектория на автомобила служителът с неупомената

длъжност в докладната, е поискал съдействие от О7 РУ и ОПП при СДВР. В друга докладна, изготвена от актосъставителя - автоконтрольор М. С. при СДВР, се сочи, че на 06. 12.2022г. около 18.50ч. заедно с В. К. са изпратени да окажат съдействие на колеги и като са пристигнали на място Б. им е посочен като лице, на което да направят проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества.

Показанията на разпитания по делото свидетел установяват обстоятелства, които са извън предмета на доказване – доколко жалбоподателят на посочената дата и час е управлявал собствения си автомобил след употреба на наркотични вещества, респ. не установяват релевантни по делото обстоятелства и не следва да бъдат обсъждани.

Няма спор по делото, че МПС предмет на ПАМ е собственост на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

Съдът намира, че оспорената заповед не е съобразена с материалния закон, като основанията за този извод са следните:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Субект на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП е собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Съгласно § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП "водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Съдът намира, че с оглед установените обстоятелства по делото, по време на проверката жалбоподателят е нямал качеството "водач", тъй като от момента на преустановяване на управлението на МПС и пристигането на полицейския патрул, респ. извършване на проверката, е изминал период от време от около два часа, който прекъсва непосредствеността между периода на управление на автомобила и проверката на контролните органи, доколкото през този период няма данни жалбоподателят да е бил непрекъснато под полицейски надзор и респ. да е било невъзможно да употреби наркотици в рамките именно на този период, т.е. след управлението на МПС. Отделно от това няма данни жалбоподателят да е демонстрирал каквото и да било намерение да продължи да управлява паркирания в зоната на магазина автомобил. При тези обстоятелства, съдът приема, че към момента на пристигане на контролните органи, жалбоподателят е загубил качеството „водач“ и не е могъл да бъде субект на принудителната мярка. Противното разбиране – че моментът на проверката на контролните органи след управление на автомобил от едно лице, при липса на изразено от него намерение да управлява МПС, не е от значение при преценката за наличието или не на качеството на „водач“ на това лице не би отговаряло на действителния смисъл на уредбата, което

ясно проличава при прилагане на принципа „довеждане до абсурд“ в нейното тълкуване. В конкретния случай това би означавало да се приема за надлежна проверка, извършена ден, два или повече след преустановяване на управлението на МПС, което очевидно не е в правомощието на контролните органи.

По изложените съображения съдът приема оспорената заповед за незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалния закон.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноски на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за направени разноски в размер на 710лв., от които 600лв. за адвокатски хонорар, 10лв. за държавна такса и 100лв. разноски за свидетел. Доколкото показанията на свидетеля по същество не установяват факти, които са част от предмета на доказване, съдът намира, че разноските за свидетел следва да останат в тежест на жалбоподателя. Останалите разноски следва да се възложат на СДВР на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Р. Б., с адрес: [населено място],[жк], [улица] съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ал. 7, представлявано от адв. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6549/06.12.2022г., издадена от В. П. К., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС с табели с регистрационен [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да плати разноски на В. Р. Б., с адрес: [населено място],[жк], [улица] разноски по делото в размер на 610лв., от които 10 лв. за държавна такса и 600лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

